

ralne vlade — na kvar ljudstvu, katero ne mara za prazne, če tudi lepe besede. V tem oziru še čaka sedanjo vlado veliko dela, upajmo, da mu bode kos, vsaj s časom, ko si pridobi večje večino v drž. zboru in to ji je mogoče, ako jo je le volja. Izmed liberalcev se nahaja že sedaj dovolj mož, ki čutijo, da so bile poprejšnje liberalne vlade nesreča za našo državo, toda ne upajo se še izreči svojih misli.

Ravno to se vidi v dež. zbora, v katerih še imajo liberalci večino, n. pr. v spodnjeavstrijskem in deloma že tudi v štajarskem in koroškem dež. zboru. Kar so liberalci posebno v zadnjih dneh to leto počenjali, to je jasen dokaz za to, da so sami čez sebe nevoljni, ali pripoznati tega še niso marali. Človek si ne more drugače razložiti nekaterih sklepov v teh zbora, n. pr. v štajarskem sklepa, da se naj izločite mestici Celje in Ptuj iz okraja, sredi katerega ležite. Če je ta izločitev dobra za deželo, čemu pa še naj ostane potlej Maribor v svojem okraju? Ali kaj skrbi ljudi te vrste dežela, nje koristi!

Naši slov. dež. poslanci niso krive teh in drugih neumščin dež. zbora in so skušali odvrniti liberalno večino od tega sklepa, kakor so tudi v drugih rečeh modro in mirno zagovarjali pravice dežele in še posebej slov. ljudstva. Bodi jim za to hvala! S časom pa bo tudi njih beseda obveljala, to pa še tem hitreje, ako se ravnamo doma v okrajih, v občinah prav in ne pustimo liberalcev, nemškutarjev nikjer do polnih jasli.

Žal, da še v tem nismo storili to leto vsega, kakor bi bilo prav in bi mi tudi bili mogli, ko bi vsi storili po svoji strani, kar je bilo v njih moči. Liberalci in nemškutarji so še prišli marsikje v tem letu pri nas na krmilo, kjer so prav tako na mestu, kakor je zajec pri bobnu. Krivo je tega tudi to, da se možje po nekaterih krajih nič ne izmenijo za slov. liste in je še marsikatera vas in more biti še celo občina, v katero ne pride „Slov. Gospodar“ ali ali če že pride va-njo, vendar mu nihče ne poroča ničesar iz nje. Tako poročilo pa bi izdalo v pravem času veliko, ko bi ga brali ljudje v našem listu.

Vsled tega pa prosimo vse možje, ki imajo kaj veljave v naši lepi škofiji, naj gledajo v prihodnjem letu na to, da pride „Slov. Gosp.“ v vsako vas in da dobi iz nje tudi poročila; naj so že mala ali velika, to obljubimo, da jim damo radi prostora v listu. Kar ima le količkaj jedra, nič se ne zavrže v uredništvu našem. In tako upamo, da pustimo mi lahke vesti staro leto v morje večnosti in začnemo z božjo pomočjo novo, želimo torej našim doslenjim in prihodnjim bralcem iz vsega srca: **veselo novo leto!**

Izvolitev lavantinskih škofov.

(Dalje.)

Na to povzamejo nadškof besedo ter se najpred tudi jako laskavo in pohvalno o rajnem škofu Jakobu Maksimilijanu izrazijo, in potem govor tako-le dalje pletejo:

„Danes nam je po božji milosti napočil dan, da jaz izpolnim svojo dolžnost ter na novo oskrbim lavantinsko škofijo. Goreče sem prosil Očeta luči, in z menoj je molila osiročena škofija, in ko sem pregledal poročilo prečastnih škofov moje pokrajine in stolnega lavantinskega kapitola, katera sem si najno izprosil, mi je bilo jasno, da si ti, častivredni brat v Kristusu, tisti mož, v sveti učenosti izurjen, ki se bo držal resnične besede božje, katera je pravi nauk, da zamore čisto resnico učiti, in tiste prepričati, ki ugovarjajo.“

„Iskal sem moža, katerega bi priporočala skušena pobožnost in lepo življenje, ki bi kot izgleden duhovnik duhovstvu in vernim svetil z lučjo krepostnega življenja. Bodi večnemu Bogu čast in hvala! Tolaži me to, da sem spredvidel, da boš v vseh teh rečeh ti mož na svojem mestu.“

„Blagor ti, častiti brat! ker sv. Duh, ki postavlja škofe, da cerkev vladajo, mi je bil na pomoč, da sem prav tebe izvolil.“

„Bog, duhovstvo in verno ljudstvo te je terjalo, to ni človečje delo, ampak glas božji.“

„Zaupaj tedaj v Boga, brat preljubi, ker tisti, ki je v tebi začel dobro delo, bode ga tudi dokončal, do dneva Kristusa Jezusa.“

„Stopi na torišče, ki ti ga je Bog odkazal, da se dobro vojskuješ ter biješ božje boje. Trdno drži škit vere in ga visoko dvigaj, močno se okleni krščanskega upanja, krmi in goji plamen ljubezni božje v svojem srci, in napénjaj vse svoje moči ter se trudi za izveličanje duš v imenu Kristusa Jezusa. Amen.“

Zdaj so novoizvoljeni škof izpovedali sv. katoliško vero in so na sv. evangelij prisegli; potem se je pa vršilo potrjenje.

Potrjenje še le včini, da je izvoljen povzdignjen v novo čast ter postavljen škofiji na čelu. Po potrjenji je izvoljen škof, kakor ženin zvezan s svojo duhovno nevesto.

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Tržna cena za sadje.

Na Dunaji je bila do 3. decembra t. l. — na debelo — ta le cena: Jabelka: Tafetinec beli 25—40 kr. za klgr., jabelka rdeča 18—22 kr., renete rjave 20—36 kr., renete rmene 13—20 kr., vime (batulenske) 14—20 kr., jabelka za kuho 12—18 kr. Hruške maslenke 35—

70 kr., kutine 30—40 kr. klg., nešplji 20 kr. do 2 gld. za 100 kmd., grozdje 60—80 kr. klg., orehi 18—50 kr., kostanji 20—24 kr. klg. •

Nova ali „ruska bolezen“.

Po južnoiztočni Evropi razsaja zdaj neka nalezljiva bolezen, ki se je bila tje raztresla iz Kine in s planjav osrednje Azije. To je nenavadna huda hripa ali nahod. O njej piše „Slovenec“ tako-le: Ta bolezen se nazivlje na Ruskem „činska hripka“, in se še nikoli tako silno ni pojavila, kakor baš letos, da si se je prikazala že leta 1395, 1741, 1803, 1833, 1837, 1847. V starih časih pripisovali so njen pojav nevarnim planetom in zvezdam-repatičam, kakor kolero in kugo, toda s kolero ni v nobeni dotiki. Nevarno se je pojavila ta bolezen leta 1847. v Londonu, kjer je zbolelo nad 250.000 ljudi. Bolezen se širi vsled nalezljivosti, toda njeno svojstvo je doslej še nepoznano. Pravijo, da nastane vsled prehlajenja in zapreči se, ako dihamo namesto skozi usta rajši skozi nos ter se gorko oblečemo. Skaženi zrak v sobah to bolezen v obče pospešuje. V Saljanu na Kavkazu pokazala se je najprej ta „činska hripka“ in ni je hiše brez bolnika. „Kazanski Listok“ iz Vjatke poroča, da je v tamošnjem duhovniškem semenišči zbolelo 60 oseb. Konečno so priobčile „Novoje Vremja“ vest iz Tomska, da ondi razsaja „sibiriska groznica“, kakor domači ljudje nazivljejo to bolezen; kihavica ali „hripka“ se je torej razširila po vsej ruski državi in vrhu tega po zapadnih pokrajinah.

Toda ne samo na Ruskem, temveč tudi pri nas v Avstriji (v Galiciji in na Dunaji) in na Nemškem straši že ta nalezljiva bolezen. V Peterburgu je v poslednjih dneh zbolelo 160.000 ljudi. Vse vojaške bolnišnice so prenapolnjene, mnogo tovarn in delalnic so morali zapreti. Več mestnih oddelkov je opuščeni. Celó carja Aleksandra se je lotila ta bolezen, ki sicer ni nevarna, vendar pa učini človeku bolečine in on postane za vsako delo nesposoben. Tudi carjevi otroci so zboleli za to boleznijo, ter je bil brzojavno poklican tje profesor Leyden iz Berolina.

Pomenljivo je zlasti to, kar je o tej boleznini na nekem shodu rekel telesni zdravnik cesarjev, doktor Zdekauer, da je namreč ta bolezen predhod kolere, ki bode nastala prihodnjo pomlad. „Ko bi Bog dal, da sem se varal“, dostavil je dr. Zdekauer. Angleški listi pa imenujejo to bolezen „influenza“. Neki Peterburški zdravniški list je že pred tednom opozoril zdravnike po Evropi: „naj se pripravijo na prihod neprijatelja, ki bode skoro prekoračil zapadne meje ter obiskal druge evropske dežele“. In v istini se je pojavila že ta bolezen na pomejnih mestih nemških; iz Vilne n. pr. se poroča: Tu je malo rodbin, v kojih bi se ne bila pojavila

kihavica ali „influenza“. Pouk na šolah je ustavljen, ker je po nekaterih razredih zbolelo 25 do 30 otrok, a tudi mnogo učiteljev je obolelo. Nekatero tovarno morali so zapreti, ker je polovica delalcev bolna. Povod epidemije se pripisuje nizki vodi, koja je dalje časa trajala. (Konec prih.)

Sejmovi. Dne 28. decembra v Poličanah (za svinje) in v Stradnu. Dne 2. januarja 1890 v Bučah in na Bregu v Ptuji in dne 4. januarja v Poličanah (za svinje).

Dopisi.

Iz Celovca. V ukaznem listu justičnega ministerstva beremo, da je bil c. kr. okrajni sodnik v Špitalu na Koroškem, g. Fr. Hrašovec, na svojo lastno prošnjo vpokojen. Njegovo ime je bralcem slovenskih listov dobro znano. Kedar je začel izhajati kak slovenski list, bil je on med prvimi naročniki, kedar se je ustanovilo kako narodno društvo, bil je on med prvimi člani in podporniki. Ni bilo narodne slavnosti, da ne bi bil on brzojavno izrazil svojega sočutja in radosti o našem lepem napredku. Bil je vedno jeklenega značaja, ter je varoval svoje trdno prepričanje med snežnimi planinami gornega Korotana. Mrzla koroška burja mu tega prepričanja ni mogla v teku dolgih let vzeti; stal je kakor skala med tujci na tuji zemlji. Akoprav mu ni bila dana prilika, da bi bil svoje otroke pošiljal v slovensko šolo, vendar so vsi odgojeni v pravem narodnem duhu, kar gotovo ni majhna zasluga; v obiteljskem krogu gojila se je le slovenska govornica, dasiravno je živel med samimi trdimi Nemci. Do leta 1861 služboval je na Hrvaškem in v Slavoniji; imenovanega leta vrnil se je z drugimi uradniki na Štajarsko, ter je bil po kratkem službovanju v Brežicah, kjer je v društvu s svojim prijateljem dr. Razlag-om neumorno deloval v narodnem duhu, prestavljen na gornjo Koroško, kot okrajni predstojnik, kjer je služil 17 let v Zavodnju (Gmünd), potem devet let v Špitalu ob Dravi. Vzlíc večkratni prošnji, da bi bil prestavljen na slovensko zemljo, se mu ta želja ni vresničila. Tako je na tuji zemlji dovršil 40. leto svojega službovanja ter stopi v pokoj. Ne vemo, je-li zadovoljil svoje višje, a to vemo, da ga je ljudstvo v njegovem okraju čislalo, kar lahko posnamemo iz dopisov nemških časopisov. Celó Koroški list „Freie Stimmen“ ga hvali, da je nove zemljiške knjige hitro dovršil, da je bilo sploh njegovo uradovanje brzo, da je vestuo skrbel, ne samo za premoženje svojih varovancev, temveč tudi za njihovo duševno omiko. Akoprav nemški časopisi njegovo slovensko ime z nemškimi črkami pišejo, vendar nas veseli, da so bili toli nepristranski in mu dali zasluženo čast. Kakor slišimo, se bode go-